

Da se nikad ne zaboravi!

Vukovar je krasan grad. Pišem to s ponosom jer je Vukovar rodni grad moje mame.

Odrasla sam uz priče o Vukovaru. Moja mama s obitelji proživjela je i preživjela rat u Vukovaru.

Slušala sam o podrumima, gladi, o svim strahotama koje su se tamo događale. Mama se uvijek Vukovara sjeća po onom lijepom, ali ne može zaboraviti ono ružno i strašno što je proživjela.

Kada slušam nju, baku, tetku, tetka , kao da prepričavaju scene nekog strašnog filma. Moj djed i tetak bili su u logoru, preživjeli su , vratili se. Nažalost, dide više nema, ali sjećam se da nikad nije puno govorio što je tamo bilo. Želio je zaboraviti i vratiti se u svoj grad.

Tetka se sa svojom obitelji vratila i danas živi u Vukovaru. Baka je također u Vukovaru, ali bez dide, našeg heroja i zaštitnika. Moj dida je jedan od onih branitelja koji su zaslužni što mi danas živimo sretno. Zato didi, i svim braniteljima u čast svake godine 18. 11. idem u Vukovar. U koloni sjećanja uvijek sam jako tužna , ali i ponosna što imam kap njegove herojske krvi.

Vukovar iz godine u godinu raste, postaje sve ljepši grad. Od malih nogu bila sam dio njega i gledala kako se obnavlja. Željela bih da Vukovar postane i ostane sretan grad. Grad u kojem će svi moći živjeti mirno, spokojno i u blagostanju.

Vukovar, koji je podnio tolike žrtve, to zaslužuje.

Karla Banić 7.d